

Getuigenis Annick Moons en Patrick Mermans

Suzie zat naast mij aan het feestdiner op 7 oktober 2007 in Chicago. Heel gemeend wenste ze mij proficiat! "Annick, je eerste marathon, je hebt hem uitgelopen" ondanks de moeilijke omstandigheden, de hitte en de hoge vochtigheidsgraad. Zij wist perfect hoe ik mij voelde, zij was als mama ook laat met marathonlopen begonnen.

Velen gaven mij een schouderklopke, maar ik genoot nog het meest van die van Wilfried! Ik voelde mij thuiskomen in de MMC familie.

De nacht nadien heb ik niet geslapen, te euforisch? De volgende ochtend ontbijt op bed, want Patrick werd 50 jaar! Het was onze droom, als we 50 werden en 25 jaar gehuwd, samen een marathon te lopen, écht samen, van start tot finish!

Uiteindelijk behaalden we de Masters in NY, waar onze zoon Gilles, toen 25, zijn eerste liep. Nadien genoten we nog verder in clubverband van een paar feestmarathons, Honolulu en de Medoc, om in 2015 samen de Masterplus in Tokyo te behalen.

We lopen nog allemaal, ook onze kinderen Manu en Catherine, en we hopen dat te blijven doen, we hebben genoeg voorbeelden in de club.

Als gezin sporten we ook op vakantie en we vonden het enorm tof dat dit ook kon bij MMC. Samen achter de vlag van je land lopen met je gezin de dag voor de marathon, kippenvel! We

hebben de voorbije jaren genoten van de goed georganiseerde reizen: zo'n luxe, alleen maar te lopen en de rest doen Wilfried en Marie-Rose en hun teams voor ons.

Alles samen, voor hetzelfde gaan, vooral uitlopen, het scheidt een band. Ik genoot vooral van de lange duurlopen van 30 km, want dan kon je lang 'kletsen'...

Gelukkig was ik vooral als iedereen zijn doel behaalde met hulp van de coachen Tomas en Wilfried. Het enthousiasme van het bestuur en de supporters onderweg werkte heel aanstekelijk en bemoedigend. En blij was ik

elke keer toen er nog iemand op mij wachtte bij de finish, bedankt!

Heel veel respect heb ik ook voor degenen die na ernstig ziek zijn de uitdaging (terug) aangaan en met glans finishen. Je krijgt kippenvel en tranen in de ogen als je onderweg zoveel lopers ziet die hun marathon lopen voor het goede doel, voor een ziek persoon...

Als ik nog een tiende marathon zou lopen, wil ik dit ook koppelen aan een goed doel. Wij besteden daar al een tijdje graag aandacht, tijd en energie aan. Nu eerst nog inschrijven voor de warmste week en blijven lopen en dromen, ...zolang we kunnen!

Patrick & Annick, Gilles, Manu en Catherine Mermans-Moons

